

k pameti pride“. „Potlej, prijatelj!“ — mu oče odgovori — „se pa ne bo več ženil“.

(Bolezen do dobrega ozdravljena). Nekdo je dolgo bolehal; zdravnik je hodil že leto in dan k njemu, pa vse zdravila mu niso nič pomagale. Neki dan pride zdravnik spet in bolnik mu nevoljno reče: „Gospod dohtar, to ne bo vse vkup nič; če ne primete moje bolezni pri korenini, bo vse zastonj“. „Lejte, prijatelj!“ — mu odgovori zdravnik — „to so tudi moje misli“, — in v tem useka spalico po bokalu, ki je na stranski mizi stal, da se je vino po celi hiši razlilo, pa reče: „zdaj sem vaši bolezni korenino odbil!“ — Bolnik ga je razumel in se res kmali ozdravil.

(Prepozen strah). Neki zapravljivec je rekel svojemu prijatelju, da res sam spozná, da bode kot berač umerl, ako bo še dalje tako potratno živel. „Veš kaj, ljubi moj!“ — mu odgovori prijatelj — „jez se pa za te še kaj več bojim. Ako jo bodeš tako uganjal, boš še kot berač živel“.

(Kako neki pijanec homopatiko in alopatico sodi). „S homopatiko deržim — pri vodi, z alopatico — pri vinu; tako nimam sovražstva nikjer“.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Gradca. * Pri nas se bo napravila fabrika, ki bo po čisto novem načinu delala doge za sodce (Fassdauben); gosp. J. Gál je dobil za to najdbo privilegi na 15 let. Znano je, kako sila veliko dog vsake sorte potrebujejo vsako leto vinorejci, olarji, žganjarji, mokaarji, sladkornice in druge fabrike, ki svoje blago razpošiljajo v sodcih; znano pa je tudi, da tisti ljudje, ki se z izdelovanjem dog po navadni šegi ukvarjajo, le malo dobička imajo, kateri večidel le barantačem s tem blagom v mošnjo pada. Po ti novi najdbi bo pa to vse drugač; lesú se prihrani, dela je manj ž njimi in hitreje gré od rok, doge pa so lepše in močnejše. Gosp. Gál si je sicer za 15 let sam obdržal pravico po ti novi najdbi doge delati; vendar se bojo berž ko ne posestniki večjih gojzdov ž njim pomenili, da bo tudi njim proti primernemu plačilu razodel svojo skrivnost in jim prepustil po ti najdbi izdelovati doge. Na dunajski razstavi se bojo že vidile Gálove doge.

Iz Ptuja na Štaj. 9. febr. M. Žalostno prigodbo, ktera se je primerila v nedeljo večer pri nas, moram starejšem in mlajšim v svarjenje in poduk povedati. Znano je, kako nevarno je iti na led; posebno če pod njim globoka voda teče. Ravno prek mosta v Ptui v predmestji „Ran“ so velike mlake, ktere skoz celo leto močni vrelci z obilno vodo oskerbljujejo, in zatega del še ob hudi zimi, kakor je zdaj (s 17 stop. R.), debelo ne zamerznejo. Neki že 15 let star fantalin, sin tukajšnjega zlatarja J., v nedeljo 8. dan t. m. večer prederzno na nevarni led stopi; ploša, na kateri stoji, se pod njim začinja tretji in deček po malem v vodo leze; z milim glasom kliče svojo zraven stoječo sestrico na pomoč; ubogo dekle, bila je pridna šolarca, bratcu roko poda, da bi ga izvlekla — al, žalibog! hitro oba merzla odeja zakrije. Blizo poleg pa je kerčma, — pri plesu se ljudje urno vertijo, ko se zunaj tolika nesreča godi. Slišati to hitijo berž na pomoč; mlad hlapec, kateri prvi otroka rešiti hoče, se tudi pod led pogrezne, in tako trije mladi ljudje najdejo prerano nesrečno smert v vodi.

Novičar iz raznih krajev.

Po dopisu iz Milana v „Triest. Zeit.“ bote Nju Velicanstvu blezo do konca tega mesca ondi ostale. Presv. Cesar nek hočejo še sami takrat v Milanu pričujoči biti, kader se bojo nove upravne naredbe (Verwaltungsreformen) ti deželi oklicale, kateri oklic se je nek le zatega voljo zakasnil, ker so hotli Cesar še poprej mnenje državnega sveto-

vavstva zaslišati, ki ga sedaj vsaki čas v Milan pričakujejo. — Slavnemu talijanskemu malarju Leonardu da Vinči bojo postavili v Milani spominek, za ktere ga so Cesar darovali 20.000 fl. — Mestna županija dunajska je v zahvalo večletnega marljivega prizadevanja za povzdigo kmetijstva dunajski kmetijski družbi darovala 5000 fl. s tem namenom, naj jih oberne za darila pri kmetijski razstavi mesca maja. — Kmetijska razstava, ki je imela kakor lani sopet letos mesca rožnika v Parizu biti, je predstavljena na prihodnje leto, ker dve leti zaporedoma bi utegnulo prehitro biti. — Kakor smo že povedali, nosi zvo-nec političnega novinarstva sedaj tisti oklic francoske vlade, po katerem ona želi, da bi se Moldava in Vlahija zedinile v eno državo. Kakor se je avstrijski poslanec berž podal k francoskemu ministru in ga vprašal: kaj ima oni razglas pomeniti, tako sta storila tudi angležki in turški, ker vse te vlade se bojé, da bi edina in samosvojna moldavsko-vlaška država ne bila preodperta pot Rusii v Carigrad in bi se preje ali pozneje ne začele nove homatiije. — Ker se je gerška vlada udala terjatvam angležke in francoske vlade, ste ukazale svoji armadi zapustiti gerško deželo, in rusovska, francoska in angleška vlada so izvolile komisijo, ktera ima dnarstveni stan gerške države preiskavati. Ko bote angleška in francoska armada zapustile Gerško, bo djanske angleško-francoske zaveze konec, kjer potem nikjer več ne stojé skupaj angležki in francoski vojaki. — Knez Danilo je s svojo ženo 8. dan t. m. došel v Kotar, odkodar se pa nek misli najpoprej na otok Karf podati. — Tista nesrečna prigodba v Materi na Napolitanskem je žalibog! vendar le resnična. ~~Prigodba~~ ki je hotel v nedeljo popoldne 18. p. m. vélikega škofa Ros-sini-ta v cerkvi zaklati, in ko mu je to hudodelstvo spodletelo, je ceremonerja s pištolo ustrelil, se imenuje Salvatore Angona. Pisma iz Napolitanskega po „Volksfr.“ poterjujejo, da so hudodelniku že dolgo možgani vreli in da so ga zatega voljo lani poslali v toplice; iz toplic domú pridši se je do poslednjega časa mirno v Materi zadržal; ko je pa slišal Vergèrov umor, je tudi on, navdan enakega duha, sklenil po življenji svojega višjega pastirja seči. Škofa, ki morivecu ni nikoli nič žalega storil, je varovala Božja previdnost zavratnega naklepa, vendar je, ker je morivec še za njim celó v škofijo tekkel, kjer so ga še le zasačili, straha takozbolel, da je njegovo življenje v nevarnosti. — Drug grozen umor se je zgodil v Jakinu 26. dan p. m., kjer je neki sin svojega očeta zaklal, merliča potem pod dimnik vlekel in dimnik poderl, češ, da je po nesreči ob življenje prišel

Svarjenje.

„Oj ti tica lepoperna,
Krasna tica, tica pevka,
Pusti pesmi svoje glasne,
Da te človek ne zasači!
Meni v radost le prepevaj,
Le prepevaj mojim bratom.
Al le pazi, da te roka
Ne doseže krutosilna
Terdoserčnega človeka,
Ki ne vé, kaj Bog je večén,
Kaj lepota je narave,
Kaj ljubezen je prezvesta,
Kaj življenje je svobodno!“
„Naj me čuje kdor le hoče,
Jaz si moram ohladiti
Žive rane z glasnim petjem,
Žive rane — serčne rane.
Reci dragi: kak molčati
Bi b'la mogla, ko sem vid'la,
Kak iz noči, tamne noči
Sivi mrak, in kak iz mraka
Budnja zora, in iz zore
Sonce, nadno so splavali!
Oj! pa zopet kak potopil
Svit se v mraku, in iz mraka

Je oblače zavihralo
Čez obnebe nadepolno.
Reci dragi: kak molčati
Bi b'la mogla, ko sem z ljubim
Splela gnezdo, gorko gnezdo
Si v zavetji, in v gnezdiču
Mali sinki, ljubi sinki
So radostno se krepili.
Glej! in 'z gnezda so mi sinke,
Mlade sinke vse pobrali,
V gnezdo pak mi položila
Kukavica jajca svoje.
Reci dragi: kak molčati
Bi jaz mogla uboga reva!
Naj me čuje, kdor le hoče,
Jaz si moram ohladiti
Žive rane z glasnim petjem,
Žive rane — serčne rane!
Vsako jutro, vsaki danak
Bom pevala, bom zberala
Zveste brate, zveste sestre
Z njimi gorko bom prosila
Božjo milost, da ohrani
Meni sinke, drage sinke!“
Vilen Vilhar.